

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 23Ek/2242/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119453354
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kostúr
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6119453354.4

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom X. XX, XXX XX O., X. v konaní zast.: JUDr. Pavlom Gráčikom, advokátom so sídlom Farská 1337/40, 949 01 Nitra proti povinnému: Slovenská republika - Slovenská správa ciest so sídlom Miletičova 19, 826 19 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 00 003 328, o vymoženie peňažnej pohľadávky vo výške 27.493,24 EUR s príslušenstvom a trov exekúcie, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 23Ek/2242/2019 zo dňa 30. apríla 2020, takto

rozhodol:

Súd sťažnosť povinného z a m i e t a .

odôvodnenie:

1. Dňa 30.04.2020 vydal Okresný súd Banská Bystrica konajúc vyšším súdnym úradníkom uznesenie pod sp. zn. 23Ek/2242/2019, ktorým zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie vedenej súdnym exekútorom JUDr. Ladislavom Jakubcom pod sp. zn. 68EX 61/20.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 45 ods. 1, § 48 ods. 1, § 61k ods. 1, 2, § 61l ods. 1, 2, 3, 4 zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“). V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že po preskúmaní obsahu návrhu povinného na zastavenie exekúcie došiel k záveru, že povinný v predmetnom návrhu na zastavenie exekúcie nepreukázal dôvody na zastavenie exekúcie, a preto nie je možné jeho návrhu vyhovieť. Ďalej uviedol, že povinný v návrhu na zastavenie žiadal zastaviť exekúciu z dôvodu, že podal dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č.k. 4Co/225/2017-321 zo dňa 19.6.2019 z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Zároveň povinný v bode 2 uviedol, že podal návrh na odklad vykonateľnosti zo dňa 12.8.2019 dovolaním napadnutého rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, č.k. 4Co/225/2017-321 zo dňa 19.6.2019 a tiež, že podal aj žalobu na určenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, pričom rozhodnutie o podanej žalobe bude mať podľa povinného rozhodujúci význam pre konečné rozhodnutie o dovolaní. Súčasne uviedol, že povinný nepredložil súdu žiadne rozhodnutie o zrušení alebo zmene rozsudku napadnutého dovolaním alebo rozhodnutie o povolení odkladu vykonateľnosti rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, č.k. 4Co/225/2017-321 zo dňa 19.6.2019. Zároveň súd konajúc vyšším súdnym úradníkom skonštatoval, že samotné podanie mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) na príslušný súd a zároveň podanie návrhu na odklad vykonateľnosti rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, č.k. 4Co/225/2017-321 zo dňa 19.6.2019 napadnutého dovolaním, nemá odkladný účinok, a teda samotné podanie týchto žalôb nemôže byť na ujmu oprávnenému v rámci predmetného exekučného konania. Zároveň uviedol, že súd by mohol predmetnú exekúciu zastaviť celkom alebo sčasti na základe právoplatného rozhodnutia o zrušení alebo zmene rozsudku napadnutého dovolaním, ktorý je zároveň exekučným titulom v predmetnom exekučnom konaní. Tiež uviedol, že ak by povinný predložil súdu rozhodnutie o povolení odkladu vykonateľnosti rozsudku napadnutého dovolaním, súdny exekútor by exekúciu odložil momentom povolenia odkladu vykonateľnosti dovolacím súdom v zmysle ust. § 61h ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku. Nakoľko však povinný nepredložil súdu také dôkazy, na základe ktorých by mohol súd

predmetnú exekúciu zastaviť, a preto aj naďalej trvajú nároky oprávneného vyplývajúce z vykonateľného exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Bratislava II., č.k. 19C/63/2013-287 zo dňa 7.3.2017, pričom predmetný exekučný titul nadobudol vykonateľnosť dňa 13.8.2019 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, č.k. 4Co/225/2017-321 zo dňa 19.6.2019, ktoré sú spôsobilé byť predmetom núteného výkonu v rámci exekúcie. Na záver skonštatoval, že povinný v návrhu na zastavenie exekúcie nepreukázal žiadne skutočnosti vedúce k zastaveniu exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu, a preto súd konajúc vyšším súdnym úradníkom návrh povinného na zastavenie exekúcie v súlade s § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol.

3. Proti tomuto uzneseniu podal povinný sťažnosť z dôvodu, že návrh na zastavenie exekúcie bol podaný z dôvodov uvedených v § 61k ods. 1 písm. d), avšak súd tento návrh zamietol z dôvodov uvedených v § 61k ods. 1 písm. a) a b), čím podľa povinného nesprávne právne vec posúdil a odoprel tým povinnému možnosť zastaviť exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. d), pod ktorý možno podľa žalovaného subsumovať aj dôvody žalovaného. A preto povinný trvá na svojom návrhu na zastavenie exekúcie a žiada súd, aby návrh povinného opätovne posúdil a to podľa § 61k ods. 1 písm. d) a uznesenie zrušil, prípadne zmenil tak, že návrhu na zastavenie exekúcie, vedenej exekútorom JUDr. Ladislavom Jakubcom pod sp. zn. 68EX 61/20 vyhovie a súd exekúciu zastaví.

4. Svoju sťažnosť odôvodnil tým, že návrh na odloženie vykonateľnosti bol súdu prvého stupňa odoslaný už 14.08.2019, t.j. pred 9 mesiacmi. Pričom až dňa 03.04.2020 bol Najvyššiemu súdu SR prostredníctvom súdu prvého stupňa doručený spis obsahujúci návrh na odklad vykonateľnosti rozsudku, Dovoľanie spolu s doplnením dovoľania. Tiež uviedol, že podal dovoľanie aj návrh na odklad vykonateľnosti včas, pričom práve žalobca sa v súdom určenej lehote na vyjadrenie k dovoľaniu a návrhu na odklad vykonateľnosti nevyjadril v dôsledku čoho došlo podľa názoru žalovaného k dlhodobému uloženiu spisu na lehote a k oneskorenému doručeniu spisu na Najvyšší súd SR a k podaniu návrhu na začatie exekúcie. Ďalej vo svojej sťažnosti zopakoval dôvody uvedené v návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 24.02.2020, a to že 1) podal v plnom rozsahu voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave ECLI:SK:KŠBA:2019:1213206792.2 č.k. 4Co/225/2017-321 IČS: 1213206792 zo dňa 19.06.2019 sp.zn. 4Co/225/2017, doručenému žalovanému (tu povinnému) dňa 09.08.2019, právoplatnosť nadobudol dňa 09.08.2019 dovoľanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 421 ods. 1 písm. b) v spojení s § 432 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, 2) podal návrh na odklad vykonateľnosti dovoľaním napadnutého rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave ECLI:SK:KŠBA:2019:1213206792.2 č.k. 4Co/225/2017-321 IČS: 1213206792 zo dňa 19.06.2019, 3) žalovaný je právnickou osobou štátu - štátnou rozpočtovou organizáciou v zmysle § 21 zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov a má dôvodnú obavu, že plnením na základe napadnutého rozsudku, proti ktorému podáva dovoľanie by došlo k ťažko napravitelnej ujme v štátnom rozpočte, 4) podal žalobu na určenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, pričom rozhodnutie o podanej žalobe bude mať rozhodujúci význam pre konečné rozhodnutie o dovoľaní.

5. Súčasne s poukazom na § 245 CSP a pre ozrejmienie situácie v sťažnosti dodatočne uviedol Ďalšie dôvody návrhu na zastavenie exekúcie, a to: 1) zabrániť výkonu exekúcie počas dovoľacieho konania, v dôsledku ktorého by žalovanému v prípade jeho úspechu v tomto konaní, vznikla škoda a nenapraviteľná alebo ťažko napravitel'ná majetková ujma, 2) z dôvodu prebiehajúceho súdneho konania na určenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 25C/125/2019, ktorej úspešnosť má priamy dopad na oprávnenosť napadnutým rozsudkom priznaného nároku žalobcu, pričom pojednávanie je vytyčené na 16.06.2020, 3) z dôvodov uvedených v dovoľaní a doplnení dovoľania, z ktorých len okrajovo uviedol, že z dôvodu, že cesty II. a III. triedy a diaľnice sú chránené v obdobných prípadoch zákonom a cesty I. triedy by mali byť v zmysle Uznesenia Ústavného súdu III. ÚS 388/20118, ktorý v bode 18. a 19. hovorí o povinnosti všeobecných súdov dotvárať právo v prípade, že neexistuje na daný prípad aplikovateľná právna norma posudzované rovnako (rovnako aj základné princípy zákona čl. 4 a čl. 5 CSP), 4) z dôvodu, že v Občianskom zákonníku je generálna klauzula zákazu zneužitia práva definovaná v § 3 ods. 1, 5) z dôvodu, že súdna prax v obdobných veciach nie je jednotne rozhodovaná (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10Co/104/2018, ktorý potvrdil rozsudok Okresného súdu Poprad, č.k. 20C/147/2012-560, rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 15Co/16/2019, ktorý potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov, č.k. 8C/9/2009-834, rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 25Co/91/2017, ktorý potvrdil rozsudok Okresného súdu

Prešov, č.k. 12C/208/2014-518 a uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo 174/2017, ktorým odmietol dovolanie žalobcu o vydanie bezdôvodného obohatenia, 6) z dôvodu, že motívom odopretia návrhu kúpnej zmluvy bolo predať pozemky Slovenskej správe ciest za omnoho vyššiu cenu ako bola kúpna cena, ktorú zaplatil pôvodnému vlastníkovi - G. od ktorého to odkúpil v čase, keď bola Slovenská správa ciest v záverečnej fáze uzavretia kúpnej zmluvy. Zároveň povinný tvrdí, že žalobca spôsobil už v tomto čase stav obmedzenia svojho vlastníckeho práva v zložke ius utendi (právo užívať pozemok) a ius fruendi (právo brať úžitky z pozemku) a to tým, že od pána V. kúpil cestou zastavený pozemok a ešte k tomu v čase, keď mal byť majetkovoprávne vysporiadaný Slovenskou správou ciest (s poukazom na nález ÚS SR II. ÚS 120/2014), 7) z dôvodu, že žalobca znemožnil majetkovoprávne vysporiadanie pozemku žalovaným (dôkaz: kúpna zmluva SSC-pôvodný vlastník) a následne kúpil vedome cestou zastavaný pozemok v dôsledku neodčlenenia cestou zastavaného pozemku geometrickým plánom a následným znemožnením odpredaja pozemku žalovanému z dôvodu požadovania kúpnej ceny stanovenej výlučne žalobcom, pričom existencia cesty je doložená preukázateľne už od roku 1764 a je chránená zákonom, pričom v poslednej žalobe požaduje náhradu neúmernej výšky (dôkaz správne konanie voči znalcovi, ktorý určil výšku náhrady za užívanie pozemku), ... 8) z dôvodu, že žalovaný (tu povinný) je právnickou osobou štátu - štátnou rozpočtovou organizáciou v zmysle ust. § 21 zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov a má dôvodnú obavu, že plnením na základe napadnutého rozsudku, proti ktorému podáva dovolanie, by došlo k ťažko napravitelnej ujme v štátnom rozpočte, 9) z dôvodu, že žalovaný postupoval v súlade so zákonom, pretože povinný je štátna rozpočtová organizácia, svojimi príjmami a výdavkami napojená na štátny rozpočet a ako rozpočtová organizácia je povinná dodržiavať zákon č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy (§19) a nemôže sa zaväzovať v bežnom roku na také úhrady, ktoré nemá zabezpečené v rozpočte na bežný rozpočtový rok a zaťažujú nasledujúce rozpočtové roky. V opačnom prípade by išlo podľa povinného o porušenie rozpočtovej disciplíny a zároveň v tomto bode povinný priložil aj citácie z nálezu Ústavného súdu SR PL. ÚS 111/2011-61 zo dňa 04.07.2012, 10) z dôvodu, že Ministerstvo dopravy SR listom č.28035/2019/OPS/76854-M zo dňa 20.09.2019 v snahe o hospodárnosť nakladania s finančnými prostriedkami odpovedalo v tejto veci žalobcovi a na vedomie žalovanému oznámilo, že žalovaný je oprávnený využiť všetky riadne aj mimoriadne opravné prostriedky na ochranu majetku štátu a je povinný konať tak, aby podľa možností v maximálnej miere ochránil záujmy SR, ktorú žalovaný žaluje, 11) z dôvodu, že Najvyšší súd SR v minulosti odložil vykonateľnosť rozhodnutia vo veci 3Cob/139/2017-595, 1209217703, 12) z dôvodu absencie suspenzívnych účinkov dovolania, ktorého podanie nevyplýva na právoplatnosť a vykonateľnosť dovolaním napadnutého súdneho rozhodnutia odvolacieho súdu, 13) z dôvodu zachovania právnej istoty žalovaného (tu povinného) a jeho očakávania rozhodnutia vo veci samej a z dôvodu, že žalovaný má nádej na spravodlivé rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v tejto veci, ktoré by sa vysporiadalo aj s otázkou vydržania vecného bremena, ktorou sa súd 1. A 2. stupňa nezaoberal a mal sa podľa povinného ex offo zaoberať (pričom skutočnosť, že túto argumentáciu žalovaný neuvádzal v roku 2007 neznamená, že by k vydržaniu nedošlo, pretože k nadobudnutiu práva zodpovedajúcemu vecnému bremenu dochádza priamo zo zákona, ide o originárne - pôvodné nadobudnutie práva (nie odvodené) uplynutím doby a splnením ďalších právom stanovených podmienok. Nejde teda podľa povinného o dôkazný prostriedok, ale o zásadnú skutočnosť hmotnoprávneho charakteru, na ktorú je potrebné prihliadnúť aj v tomto štádiu konania („K vydržaniu prihliada súd, resp. iný orgán aj bez návrhu“ citované z Knappová, M., Švestka, J., Dvořák J.: Občanské právo hmotné 1, 4. Aktualizované vydání, str. 355), 14) z dôvodu, že Krajský súd v Bratislave nesprávne právne posúdil vec aj tým, že neprihliadol k vydržaniu vecného bremena k pozemku bez návrhu a k účelovosti a špekulatívnosti konania žalobcu.

6. K sťažnosti povinného sa podaním doručeným súdu dňa 8.6.2020 vyjadril prostredníctvom právneho zástupcu aj oprávnený, ktorý vo svojom rozsiahlom podaní uviedol, že sťažnosť povinného považuje za nedôvodnú. Má za to, že povinný vo svojej sťažnosti neuviedol ani jeden relevantný dôvod, pre ktorý by bolo dôvodné jeho procesné správanie sa v rámci snahy o zastavenie exekúcie. V prvom rade v tomto kontexte uviedol, že pokiaľ by prijal argumentáciu povinného, de facto by sa tým popieral účel zákona smerujúci k zabezpečeniu vymožitelnosti práv a nárokov priznaných právoplatným exekučným titulom/rozsudkom. Povinný si evidentne zamieňa účel návrhu na zastavenie exekúcie v znení jeho sťažnosti s mimoriadnymi opravnými prostriedkami. Povinný chce týmto evidentne poprieť podstatu inštitútu zastavenia exekúcie, keď argumentuje skutočnosťami, ktoré uvádza v dovolaní a snaží sa o nejaké zrušenie vykonateľnosti rozhodnutia, keď týmto vlastne obchádza zákon, konkrétne v ust. § 444 ods. 1 CSP, podľa ktorej právnej normy iba dovolací súd môže rozhodnúť o odklade vykonateľnosti, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Oprávnený má ďalej za to, že takýmito dôvodmi nemôže byť polemizovanie s právoplatným a vykonateľným rozsudkom súdu, čo akokoľvek by bol žalovaný/

povinný s ním nespokojný, ako ani skutočnosť, že by neskôr mohol byť dovolacím súdom právoplatný exekučný titul zrušený, keď v tomto ohľade povinný len vágne, bez bližšieho zdôvodnenia píše o hrozbe ťažko napravitelnej ujmy (tu oprávnený zdôraznil, že sa nejedná o nejakú sumu z hľadiska exekvovanej pohľadávky v státisícoch eur, ale len vo výške 27 493,24 Eur istiny). V týchto súvislostiach si je potrebné totiž podľa oprávneného uviesť, že absolútne nič (skôr naopak) nesignalizuje tomu, že v prípade zaplata (vyloženia v exekúcii) oprávnenému predmetným rozsudkom priznanej pohľadávky, ktorá sa hýbe len v desiatkach tisíc Eur (je absurdné, keď práve pri takejto výške pohľadávky povinný argumentuje o ťažko napravitelnej ujme v štátnom rozpočte), by mohlo byť s prihliadnutím na oprávneného majetkové, či osobné pomery ohrozené vrátenie poskytnutého plnenia v prípade zrušenia predmetného súdneho rozhodnutia; predsa oprávneného ako podnikateľa E. K CERO, IČO: 117 269 38, teda fyzickú osobu podnikateľa, pozná za 32 rokov podnikania prakticky celé Slovensko (obch. zn. K CERO), teda je subjekt s vynikajúcimi referenciami počas celého jeho pôsobenia v podnikateľskej sfére a dokonca držiteľ plakety Vzorný daňový subjekt, udelennej Generálnym riaditeľom Daňového riaditeľstva na Slovensku. Súčasne poukázal na to, že ako nepodnikateľ aj ako podnikateľ, zodpovedá za svoje záväzky v plnom ich rozsahu. V týchto súvislostiach poukázal aj na to, že návrh na exekúciu dokonca ani nepodal ihneď t.j. 13.08.2019 (tu opätovne pripomenul, že povinný ani len nepodal dovolanie v lehote do nastania vykonateľnosti rozsudku, teda dokedy na základe právoplatného súdneho rozhodnutia mal priznaný nárok zaplatiť), kedy mu takýto nárok vznikol, teda ako to bolo procesne možné, ale až takmer po 4 mesiacoch, a to 06.12.2019 a hlavne potom, ako bohatou písomnou korešpondenciou sa pokúšal túto záležitosť s povinným urovnať bez nutnosti iniciovania exekučného konania. Zopakoval, že na to, čo chce povinný dosiahnuť návrhom na zastavenie exekúcie v tomto konaní, slúži iba dovolanie a práve v tomto smere sa povinný už realizuje, keďže dovolanie podal. Návrh na zastavenie exekúcie však určite na tento účel sledovaný povinným slúžiť nemôže. V opačnom prípade by sa účastníci vždy dostávali do situácie, kedy by exekúcia musela byť zastavená kým sa nerozhodne o dovolaní, či o iných mimoriadnych opravných prostriedkoch? To je podľa oprávneného predsa absolútna právna nelogickosť. Týmto vlastne argumentuje proti nelogickosti tvrdeniu povinného v bode 1 sťažnosti v časti ním poukazovaných ďalších dôvodov návrhu na zastavenie exekúcie, keď povinný výslovne hovorí o zabránení exekúcie počas dovolacieho konania. K bodu 2 sťažnosti povinného oprávnený uviedol, že vyššie uvedené dôvody platia aj pre túto jeho argumentáciu; nie je predsa mysliteľné, aby v prípadoch, keď sa žalujú rovnaké nároky za iné časové obdobie, sa nemohli viesť exekúcie vo vzťahu k už právoplatne priznaným nárokom, tým by sa oprávnený mohol dostať do patovej situácie, že by sa mal „báť“ podávať novú žalobu za ďalšie časové obdobie preto, lebo by si tým mohol privodiť zastavenie exekúcie vo vzťahu k už priznanému nároku za skoršie časové obdobie? Pokiaľ sa jedná o poukazovanie na súdne konanie 25C/125/2019, kde povinný ako žalobca žaluje o určenie vecného bremena, tak v tejto súvislosti oprávnený podotkol, že toto už je absolútne nelogická argumentácia, keďže v predmetnom súdnom konaní oprávnený nevystupuje ani ako strana v konaní a to z dôvodu, že medzičasom došlo k vyvlastneniu predmetného jeho pozemku, aj keď napriek tomuto z vlastnej iniciatívy ako intervenient do konania vstúpil. K bodu 3 a ďalším uviedol, že tu sa už jedná o polemiku povinného s dôvodnosťou exekučného titulu opakovaním argumentácie v dovolaní a vlastne opakovaním jeho argumentácie z meritórneho súdneho konania. Práve týmto povinný sám ukazuje na to, že návrh na zastavenie exekúcie si mylí s podaním dovolania. Oprávnený má preto tiež za to, že exekučnému súdu neprináleží zaoberať a vysporadúvať sa s argumentáciou povinného, ktorý z dôvodu jeho nespokojnosti subjektívne brojí proti právoplatnému súdному rozhodnutiu, ktoré je exekučným titulom. Stále sa týmto dostávame podľa oprávneného len k tomu, že pre tento účel slúži inštitút dovolania a nie návrh na zastavenie exekúcie. V týchto bodoch sa jedná o námietky povinného (údajné povinným tvrdené zneužitie práva, vydržanie vecného bremena a podobne), s ktorými sa už súdy rozhodujúce vo veci samej vysporiadali a po skutočne dlhotrvajúcom súdnom spore (žaloba o zaplata 27 493,24 Eur bola podaná už dňa 12.03.2013!), bol vydaný rozsudok, ktorý je exekučným titulom v tomto exekučnom konaní, pričom tento rozsudok bol vydaný po tom, ako bola vec 2x v odvolacom konaní. Skutočne nie je úlohou ani kompetenciou exekučného súdu, aby sa v tomto exekučnom konaní teraz nanovo právne posudzovala dôvodnosť môjho nároku; je to doslova právne scestné. Ako už oprávnený uviedol, nie je účelné, aby sa zaoberal argumentáciou povinného, ktorá kopíruje jeho či už pôvodné odvolacie alebo súčasné dovolacie dôvody, avšak nedá mu ešte nevyjadriť sa k úplnej scestnosti uvádzanej povinným v bode 7, keďže správne konanie voči znalcovi sa vôbec netýka tejto pohľadávky, a odhliadnuc od toho, znalec sa v predmetnom správnom konaní obšírne k veci vyjadril a zdá sa, že pre správny orgán to bolo postačujúce. Taktiež k argumentácii ohľadom vydržania vecného bremena zo strany povinného považoval oprávnený za potrebné uviesť len toľko, že zákon pre naplnenie podmienok vydržania v prvom rade vyžaduje dobromyseľnosť, teda že držaná vec alebo právo oprávnenému držiteľovi patrí, teda musí byť daná dobromyseľnosť, čo u

povinného ako štátnej rozpočtovej organizácie právnickej osoby štátu a s ohľadom na okolnosti užívania predmetného pozemku u povinného naplnené nikdy nemôžu byť. Dôvodenie povinného v sťažnosti je aj s prihliadnutím na vyššie uvedené zjavne zmätočné, čomu podľa oprávneného na právnej „čistote“ nepridáva ani skutočnosť, že povinný podal ďalší návrh na odklad vykonateľnosti rozhodnutia zo dňa 12.05.2020. Zároveň oprávnený nechce polemizovať s tým, ako si žalovaný (povinný) uplatňuje svoje procesné práva, ale má za to, že s prihliadnutím na vyššie uvedené je s ohľadom na osobu povinného, ako právnickú osobu štátu - štátnu rozpočtovú organizáciu, veľmi „jemne“ povedané, nevhodné, aby takto vo veci konal, keď je z jeho procesného správania sa evidentné, že sa snaží obchádzať zákon a to toľko, keď si dovoľí hovoriť o právnej istote, keďže týmto svojim postojom zjavne nerešpektuje právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie obštrukčným procesným správaním sa.

7. Podľa §-u 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

8. Podľa §-u 200 prvej vety Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

9. Podľa §-u 239 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

10. Podľa §-u 248 CSP, o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

11. Podľa §-u 249 CSP, súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

12. Podľa §-u 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

13. Preskúmaním podanej sťažnosti povinného súd zistil, že táto bola zaslaná do elektronickej schránky súdu dňa 13.05.2020 a smeruje voči rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka. Keďže sťažnosťou napadnuté uznesenie bolo povinnému doručené do elektronickej schránky dňa 30.04.2020, bola teda sťažnosť podaná v zákonom stanovenej lehote (§242 CSP).

14. Sudca prvej inštancie preskúmaním sťažnosti povinného, bez nariadenia pojednávania podľa § 249 CSP, a po preskúmaní napadnutého uznesenia dospel k záveru, že sťažnosť povinného nie je dôvodná, a preto ju podľa § 250 ods. 1 CSP v celom rozsahu zamietol.

15. Z obsahu spisu súd zistil, že exekučné konanie sa začalo dňa 6.12.2019, kedy bol exekučnému súdu doručený návrh na vykonanie exekúcie. Vyšší súdny úradník vydal na podklade exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Bratislava II, č.k. 19C/63/2013-287 zo dňa 07.03.2017 v spojení s Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 4Co/225/2017-321 zo dňa 19.06.2019 vykonateľnosť dňa 13.08.2019, dňa 17.02.2020 poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi JUDr. Ladislavovi Jakubcovi (68EX 61/2020). Dňa 27.02.2020 bol v zákonnej lehote podaný na poštovú prepravu a následne doručený poverenému súdnemu exekútorovi návrh povinného na zastavenie exekúcie, ktorý ho spolu s vyjadrením právneho zástupcu oprávneného postúpil súdu. Následne vyšší súdny úradník vydal sťažnosťou napadnuté uznesenie.

16. Podľa §-u 61k ods. 2 Exekučného poriadku, povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

17. Podľa §-u 61k ods. 3 Exekučného poriadku, v neskôr podaných návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietat len skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí lehoty podľa odseku 2.

18. Podľa §-u 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom uznesení.

19. Napriek zneniu citovaného ustanovenia § 202 ods. 2 Exekučného poriadku súd k veci uvádza, že vyšší súdny úradník v prejednávanej veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver, ktorý správne a v zmysle zákona odôvodnil. Sudca sa preto v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia, pričom na doplnenie ešte uvádza, že vyšší súdny úradník správne konštatoval, že samotné podanie dovolania voči exekučnému titulu na Najvyšší súd SR nie je dôvodom na zastavenie exekúcie. Uvedené napokon vyplýva aj z konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej podanie mimoriadneho opravného prostriedku nemá samo osebe vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť exekučného titulu (pozri napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 60/04 z 19.05.2004). Ďalej súd v tejto súvislosti uvádza, že v značnom smere zákon síce chráni záujmy povinného, nesmie však zároveň ani zanedbávať záujmy oprávneného, pretože v jeho prospech už bola exekúcia nariadená a oprávnený má právo žiadať, aby v nej bolo pokračované, a aby sa uspokojenie jeho nároku neodďaľovalo (pozri nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 60/04). Zastavenie exekúcie v danom prípade by nepomerne viac chránilo povinného v porovnaní s oprávneným. Ide najmä o situáciu, ak v dovolacom konaní nedôjde k zrušeniu napadnutého právoplatného rozhodnutia, ktorého vykonateľnosť bola odložená. V takom prípade by sa malo v exekučnom konaní pokračovať. Ak by však došlo v dôsledku odkladu vykonateľnosti rozhodnutia k zastaveniu exekúcie, oprávnený by stratil poradie pre svoje právo. Ak by sa chcel oprávnený opätovne domôcť svojho práva, ktoré nebolo naplnené dobrovoľne, musel by opätovne podať návrh na vykonanie exekúcie. Takýmto postupom by došlo k jednoznačnému znevýhodneniu postavenia oprávneného. Súd pre úplnosť veci uvádza, že v rovine exekučného konania by následkom povolenia odkladu vykonateľnosti exekučného titulu (vysloveného v konaní pred dovolacím súdom) mal byť odklad exekúcie v zmysle § 61h ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku, o ktorom však rozhoduje súdny exekútor, a to vydaním upovedomenia o odklade exekúcie. Vyšší súdny úradník preto správne postupoval, ak návrh povinného na zastavenie exekúcie v súlade s ust. § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol.

20. Napriek vyššie uvedenému považuje konajúci sudca za potrebné sa ešte vyjadriť k námietke povinného formulovanej v podanej sťažnosti, že v rámci vedenej exekúcie boli porušené jeho práva, keďže návrh na zastavenie exekúcie bol podaný z dôvodov uvedených v § 61k ods. 1 písm. d), avšak súd tento návrh, konkrétne v bode 17. napadnutého uznesenia, zamietol z dôvodov uvedených v § 61k ods. 1 písm. a) a b), čím podľa povinného nesprávne právne vec posúdil a odoprel tým povinnému možnosť zastaviť exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. d), pod ktorý možno podľa žalovaného (tu povinného) subsumovať aj dôvody žalovaného (tu povinného). K uvedenej námietke sudca uvádza, že práve v bode 17. napadnutého uznesenia vyšší súdny úradník skonštatoval, že „samotné podanie mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) na príslušný súd a zároveň podanie návrhu na odklad vykonateľnosti rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, č.k. 4Co/225/2017-321 zo dňa 19.6.2019 napadnutého dovolaním, nemá odkladný účinok, a teda samotné podanie týchto žalôb nemôže byť na ujmu oprávnenému v rámci predmetného exekučného konania.“ Zároveň vyšší súdny úradník len hypoteticky uviedol, že „súd by mohol predmetnú exekúciu zastaviť celkom alebo sčasti na základe právoplatného rozhodnutia o zrušení alebo zmene rozsudku napadnutého dovolaním, ktorý je zároveň exekučným titulom v predmetnom exekučnom konaní.“ A preto vyšší súdny úradník na záver, konkrétne v bode 18. napadnutého rozhodnutia, správne uzavrel, že „v návrhu na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu, a teda súd návrh na zastavenie exekúcie v súlade s § 61l ods.3 Exekučného poriadku zamietol.“ A vzhľadom na uvedené považuje sudca námietku povinného uvedenú v sťažnosti za nedôvodnú.

21. A zároveň, keďže v podanej sťažnosti boli povinným s poukazom na § 245 CSP uplatnené aj tzv. novoty, a teda ďalšie dôvody návrhu na zastavenie exekúcie (viď body 1 až 14 podanej sťažnosti) musí podať exekučný súd i stanovisko k možnosti účinného uplatnenia „nových“ námietok (dôvodov) v konaní o sťažnosti proti uzneseniu, ktorým sa rozhodovalo o návrhu na zastavenie exekúcie. Uplatňovanie koncentračnej zásady v rozhodovaní o návrhoch na zastavenie exekúcie sa musí prejavovať i v tom, že nové skutočnosti a dôkazy nemožno účinne podať. Exekučný súd chce uviesť, že použitie novôt v sťažnosti ako osobitnom opravnom prostriedku voči uzneseniam, ktorým sa rozhodlo o návrhoch na zastavenie exekúcie je limitované § 61k ods. 2 Exekučného poriadku. Inak povedané, v sťažnostiach proti meritorným exekučným rozhodnutiam je akceptovanie novôt podľa úvahy súdu o možnosti ich

použitia podľa účelnosti v zmysle § 245 CSP (druhá časť vety) vylúčené. Pričom je potrebné uviesť, že sťažnostné konanie je v zásade jediným opravným konaním v exekučnom konaní, a preto nie je akýmsi predĺžením konania o určitom procesnom podaní účastníka, ale je opravným konaním, v ktorom môže dotknutá strana vytýkať vady konania i rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka (§ 239 CSP v spojení s § 243 CSP). Uvedené nepochybne vyplýva aj z rozdielu medzi rozhodovaním o sťažnostiach v nachádzacom konaní proti uzneseniam, kde sa v zásade nerozhoduje o merite veci a v exekučnom konaní proti rozhodnutia o prípustnosti exekúcie, teda vo veci samej. Preto sa súd argumentáciou povinného, uplatnenou až v konaní o sťažnosti, t.j. ďalšie dôvody návrhu na zastavenie exekúcie (viď body 1 až 14 podanej sťažnosti) nezaoberal.

22. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a citované ustanovenia právnych predpisov, súd sťažnosť povinného podľa § 250 ods. 1 CSP ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku). (